

ԳՐԱԽՕՍԱԿԱՆՆ

ԲԵՄԸ ԵՒ ՀԱՄԱՏՔԻ ԶՈՒՅՐԵՐ: Գր. Ա.

Սարափեան: Տպ. Սրբոց Յակոբեանց,

1966, 320 էջ:

Երկու տարի առաջ Երուսաղէմի Սրբոց Յակոբեանց տպարանէն լոյս տեսաւ «Բեմը եւ Հաւատքի Յոգեք» անունով շուրջ 320 էջոց մեծածաւալ հատորը, որ կը պարունակէր 39 կտորներ՝ կրօնական զանազան նիւթերու շուրջ: Առաջին մասը տասներմէկ կտորներէ կը բաղկանայ եւ կը կրէ Բեմը վերնապիւրը: Այս կտորներով հեղինակը կը ջանայ ցոյց տալ թէ ի՞նչ ըլլալու են քարոզիչի մը զլխաւոր յատկանիւնները: Մենք կ'ամփոփենք այդ ամէնը երկու բառերու մէջ. Հաւատք եւ Անկեղծութիւն: Աւելորդ է ըսել թէ նախապատրաստութիւնը դպրոցական եւ առանձնակի նախապայման է:

Երկրորդ մասը, որ կ'ընդգրկէ զբոլոր մեծ մասը, կրօնական զանազան նիւթերու շուրջ յօդածներ են, այլեւայլ ժամանակներ առդին անդին տպուած մեծ մասամբ, որոնց մէջ հեղինակը կը խորանայ իրեն յատուկ ճարտարութեամբ: Ամէն յօդուած կը վերջանայ դրաբար աղօթքով մը, արուած պատգամին ազդեցութիւնը աւելի ուժեղացնելու նպատակաւ:

Աչքի առկէ ունինք երկու կտորներ եւ անոնց բովանդակութիւնը: Առաջինը խօսած է Նոր Տարուան առթիւ եւ կը կրէ «Պատկերներու Բաց Դուռը» վերնագիրը: Այս պիտուն մէջ Փրօֆ. Սարափեան կ'անդրադարձայ կեանքի պատեհութեանց, որոնք բաց դուռեր են անոնց համար՝ որ դիտեն օգտուիլ առիթէն: Կեանքի երեք աստիճաններ կան մեր առջեւ բաց: Ասոնցմէ առաջինին վրայ կը կենան միայն անոնք, որ կ'ապրին իրենք իրենց անձին համար: Ասկա ամենէն տարրական կեանքն է, որ կը հաւասարի կենդանական կեանքին: Երկրորդը այն կեանքն է, որ կը ջանայ ինքզինք ապրեցնել՝ ի՞նչ կարելի է ուրիշներուն առանց մնաս հասցնելու: Շատ մը քրիստոնեաներու կեանքը այսօր ասկէ տարբեր չէ: Իսկ երրորդը եւ քարձրագոյն կեանքը այն ֆէ, որ հաստատուած է ուրիշներու բարեկալութեան եւ երջանկութեան նպատակով ըսկըզբունքին վրայ: Ամենէն դժուարն է այս:

Ասոր համար է որ Քրիստոս ըսած է. «Անձուկ է դուռը եւ նեղ այս ճամբան», որ կը լուսնի կեանք: Եւ քիչերն են որ կը գտնեն զայն:

Երկրորդ կտորն է «Տեսիլը Ժողովուրդներու Կեանքին Մէջ»: Այս կտորը խորիմաց վերլուծում մըն է տեսիլին, այսինքն մարգարէութեան: Անոնք որ զուրկ են տեսիլէ, դատապարտուած են կորսուելու: Մասնաւորաբար ապգիբու պարագային, առանց տեսիլի ապրիլ՝ կը նշանակէ դէպի մահ երթալ: Ասոր համար է որ բոլոր մեծ ապկերը, առանց թիւի նկատաւման, ունին իրենց մարգարէական անուանումները՝ որոնց տեսիլներով ի՞նչ ապրին, կը յաջողին: Մեր Լուսաւորիչներն ու Նարեկացիները, Մեարոսներն ու Սահակները եւ անոնց նմանները ի՞նչ մեղի առաջնորդ ընտրենք ու անոնց հուսալքով ուղղենք, այն ատեն միայն կրնանք ունենալ յոռաջացած եւ պայծառ ապրիլին կէտեր մը: Բայց դժբախտաբար, մանաւանդ Ամբրիկայի մէջ, անոնց անունները քիչ կը յիշուին: Ասոր համար է որ հեղինակը իր այս գրութիւնը կը վերջացնէ հետեւեալ յօդածու հաստատումով. «Ինչո՞ւ այսօր մեր եկեղեցիներէն ոմանք անչարժ կացութեան մը մատնուած են եւ լճացեալ վիճակ մը կը ներկայացնեն: Անոր համար որ Սուրբ Պողոսի նման հոգեւոր տեսիլ ունեցող անտարանիչներ չունինք մեր մէջ»:

Վերջացնելէ առաջ պէտք կը զգանք զհեռահաւան քանի մը խօսք ընել «Ջեկոյց»ը պատրաստող Տէր Շահէ Բհնյ. Սէմէրճեանի մասին: Այս տողերը գրողը անձնապէս ծանօթ է այս եկեղեցականին, որ իր խոնարհ եւ ընկերական բնաւորութեամբ սիրուած է բոլորէն: Լաւ ու հմտալից կերպով պատրաստած է այս գրքի հեղինակին կեանքը եւ գործունէութիւնը: Բացի այս երկէն, Փրօֆ. Գրիգոր Սարափեան ունի մեծ ու փոքր տասնչորս հեղինակութիւններ, մասամբ անգլերէն: Կ'ըսէ թէ մեր այս հեղինակին կեանքի նշանաբանը եղած է գոհազուրկիւն, Յուրաւմ եւ ծառայութիւն: Տարիներու մեր ծանօթութեամբ կրնանք վերկայէ թէ ճիշդ են այս վերագրումները: Խոնարհ անձ մըն էր, հակառակ իր մեծ զարգացումին: Այդ խոնարհութեամբ ապրեցաւ եւ այդ կերպ ալ հեռացաւ այս աշխարհէն: ԳՈՒՐԳԻՆ ՏԷՐ ՎԱՐԴԱՆԵԱՆ